

РЕШЕНИЕ

№ 937

гр. Пловдив, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20235300501304 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 – 273 вр. чл.294 ГПК.

Делото се поставя за повторно въззивно разглеждане в производство по чл. 294 ГПК след връщането му за разглеждане от друг състав на Окръжен съд - Пловдив /ПдОС/ съгласно Решение № 50046/10.05.2023 г. постановено по гр.дело № 2801/2022 г. по описа на ВКС, I гражданско отделение, с което е отменено Решение № 328/15.03.2022 г. постановено по в.гр.д. № 3203/2021 г. по описа на ПОС, VIII гр.с.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на К. П. К., ЕГН *****, починал на 12.07.2022 г. в хода на производството и заместен от законния си наследник М. К. С. ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адв. Л. П., против Решение №260229 от 16.06.2021г. постановено по гр.д.№444/2020г. по описа на Районен съд *****, втори гр.с., **в частта му**, в която се **ОСЪЖДА** К. П. К., ЕГН *****, да заплати на П. Т. К., ЕГН *****, починала на 28.08.2021 г. в хода на производството и заместена от законните ѝ наследници М. Д. К. и П. Д. П., следните суми:

1 000 лева (хиляда лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в: принудителна социална изолация, безсъние, потиснатост, безпокойство, нервност, липса на настроение, безнадеждност, песимизъм, срам от роднини и съседи, че е обект на обиди, в следствие на осъществен акт на домашно насилие на 16.01.2019 г.;

3 000 лева (три хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания от нанесената на 11.02.2019 г. в гр. *****, лека телесна повреда: „*****“, довело до затрудняване на движението на горния десен крайник; принудителна социална изолация, потиснатост, безсъние, безпокойство, нервност, липса на настроение, безнадеждност, песимизъм, срам от роднини и съседи, че е обект на побои и обиди, в следствие на осъществен акт на домашно насилие на същата дата;

1 000 лева (хиляда лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в: принудителна социална изолация, безсъние, потиснатост, безсъние, безпокойство, нервност, липса на настроение, безнадеждност, песимизъм, срам от роднини и съседи, че е обект на обиди, в следствие на осъществен акт на домашно насилие на 06.06.2019 год.,

ведно с обезщетение за забава върху посочените суми в размер на законната лихва от 06.06.2019 г. до окончателното им изплащане.

С първоинстанционното решение К. П. К.е осъден да заплати по сметка на Районен съд ***** сумата от 200 лева държавна такса.

Във въззивната жалба са релевирани оплаквания против решението в обжалваната част като неправилно, постановено в нарушение на материалния закон, необосновано и постановено в противоречие с доказателствата по делото по съображения подробно изложени в жалбата. Иска се отмяна на първоинстанционния акт в обжалваната част, като вместо това въззивният съд да отхвърли претенциите като изцяло неоснователни, в условията на евентуалност се моли да бъде намалено обезщетението по всеки един от предявените иски съгласно принципа на справедливост по чл.52 ЗЗД. Претендират се разноски.

Въззиваемите страни М. Д. К. с ЕГН *****, чрез пълномощника

си адв. М. К., и П. Д. П. с ЕГН *****, чрез пълномощника си адв. А. П., конституирани в качеството си на законни наследници на П. Т. К., починала на 28.08.2021г в хода на производството, оспорват жалбата и вземат становище за нейната неоснователност. Молят да се потвърди първоинстанционното решение в обжалваната част като правилно и законосъобразно. Претендират разноски.

Първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила в частта, в която са отхвърлени предявените искове до пълните им размери от 10 000 лева, за всеки от тях по отделно – или общо от 30 000 лева, или за разликата от 25 000 лева.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК намира следното:

Въззивната жалбата е подадена в срок, от надлежна страна с правен интерес от обжалване и е процесуално допустима.

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от П. Т. К. против К. П. К. при условията на обективно съединяване осъдителни искове с правно основание чл. 45 във вр. чл. 52 ЗЗД за обезщетяване на неимуществени вреди, вследствие на непозволено увреждане, и с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

Ищцата претендира заплащане от ответника на обезщетение за причинени неимуществени вреди от действията му, извършени на 16.01.2019г. с отправянето на обиди, както от действията му, извършени на 11.02.2019г. с отправяне на обиди и удари, в резултат на което ѝ е причинил лека телесна повреда, и от действията му, извършени на 16.06.2019г. с отправяне на обиди. Ищцата твърди, че извършвайки тези действия ответникът е нарушил заповед за защита от домашно насилие от 24.08.2018г., издадена въз основа на решение №384/24.08.2018г. по гр.д.№1140/2018г. по описа на РС-*****, за което при условията на продължавано престъпление по НОХД №939/2019г. по описа на РС-***** е одобрено споразумение, с което е признат за виновен и съгласно чл. 55, ал. 1, т. 2, буква „б“ НК му е наложено наказание „пробация“.

Ищцата твърди, че претърпените от нея неимуществени вреди, като

пряка и непосредствена последица от деянието на всяка от посочените дати, се изразяват в негативни емоции, при което ѝ е станало лошо от притеснение, получила сърцебиене, вдигнала кръвно 200/100. Почувствала се много зле, треперила, задушавала се от уплаха. Рязко вдигнала нивото на кръвната захар на 10 единици. Започнала да взима по-силни лекарства и ****. Не можела да спи от притеснение и започнала да взима приспивателни, за да заспи. Изпитвала ужас да излиза от жилището си, за да не би ответникът да я пресрещни, затворила се, не смеела да излезе, за да си купи лекарства и храна, които са ѝ били нужни, превърнала се в затворник в дома си. По отношение на неимуществените вреди от деянието на 11.02.2019 г., също така и твърди, че в областта на удара изпитвала силна болка, ужас, че ответникът може да ѝ нанесе фатална травма. Страхувала се да излиза, когато се наложило викала някой да я придружава от страх от ответника. Повече от месец имала постоянни пристъпи от тежест в гърдите, придружени с изтръпване на лявата ръка. За последиците от всяко едно от деянията претендира заплащане на обезщетение в размер на 10 000 лв.

Ответникът К. П. К. в срока за отговор на исковата молба по чл.131 ГПК оспорва исковете като недопустими, а по същество като неоснователни. Твърди, че завеждането на иска представлява злоупотреба с право, както и че в случая е налице реторсия, тъй като и неговото здравословно състояние значително се влошило след започналия спор ищцата във връзка със запущения комин след извършен от нея ремонт. Въвел е възражение за съпричиняване от страна на ищцата като твърди, че го е била предизвиквала на стълбищната площадка на жилищната сграда и в двора с жестове с ръце и пръсти, закани, заплахи и противоправно поведение - зазиждане на комина на ответника и възпрепятстване достъпа до покрива и коминното тяло.

С уточняваща молба по делото за всяко от деянията ищцата е посочила, че са извършени като ответникът е нарушил издадената заповед за защита, конкретизирайки отправените ѝ обиди от ответника. Като последица от деянието на 11.02.2019 г. е уточнила, че е получила оток на дясна ръка, в СМУ № 135/2019 г. е констатирано следното: крайници - по външната повърхност на дясното рамо и задно-външна повърхност на дясната мишница, в горна трета е установен слабо изразен оток, без промяна на цвета на надлежната кожа, на площ с размери 11/6 см., като отокът на дясната ръка е

причинил болка и страдание.

Със становище по делото ответникът е оспорил твърденията в уточняващата молба.

За да уважи предявените иски районният съд се е позовал на представеното по делото споразумение по НОХД № 939/2019 г. по описа на РС *****, с което К. К. е признат за виновен в това, че в периода от 16.01.2019 г. до 06.06.2019 г. в *****, при условията на продължавано престъпление е извършил три деяния, които поотделно осъществяват състав на едно и също престъпление и са извършени през непродължителен период от време, като не е изпълнил Заповед за защита от домашно насилие от 24.08.2018 г., издадена въз основа Решение № 384/24.08.2018 г. по гр.дело № 1140/2018 г. по описа на РС *****, с която на ответника е било забранено да приближава: ищцата, жилището ѝ, местата за социални контакти и отдих на същата. Районният съд е кредитирал обстоятелството, че за осъществените актове на домашно насилие на 16.01.2019 г., 11.02.2019 г. и 06.06.2019 г., което е престъпление по чл.296 ал.1 вр.чл.26 от НК, на ответника е наложена наказание „пробация“: „задължителна регистрация по настоящ адрес“, „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, „включване в програма за обществено въздействие – овладяване на гнева“ и „безвъзмезден труд в полза на обществото“. Също така при формиране на мотивите си за районният съд се е позовал на установеното в споразумението, че на 16.01.2019 г. К. К. е нарушил заповедта, като е приближил пострадалата П. К. на стълбището на къщата и е отправил обиди към същата; на 11.02.2019 г. К. К. е нарушил заповедта, като е приближил пострадалата П. К. в двора на къщата и е отправил обиди към същата, нанесъл и удари – в резултат на което и е причинил лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание, без разстройство на здравето; и на 06.06.2019 г. К. К. е нарушил заповедта, като е приближил пострадалата П. К. на стълбището на къщата и е отправил обиди към същата. Въз основана изложеното, на осн.чл.300 от ГПК и предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, районният съд е приел за доказано осъществяването на фактическия състав на чл.45 ЗЗД.

По отношение на размера на обезщетението районният съд се е позовал на събраните по делото писмени и гласни доказателства чрез разпита на свидетелите П. Д. П. и М. Д. К. – съответно дъщеря и син на ищцата /в

последствие конституирани като страни в производството на осн.чл. 227 от ГПК в качеството си на законни наследници на ищцата/, въз основа на които е заключил, че справедливото обезщетение е общ в размер на 5000лв.

Възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, съдът е отхвърлил като неоснователно, доколкото не са ангажираха доказателства, че на посочените дати ищцата е провокирала с действията си ответника.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК въззивният съд намери, че същото е валидно и допустимо в обжалваната част, като при постановяването му не е било допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. Неоснователни са доводите на въззивника за недопустимост на решението, предвид извършеното уточнение на исковата молба. По тези доводи се е произнесла касационната инстанция в отменителното си решение № 50046/10.05.2023 г. по гр.дело № 2801/2022 г., ВКС, I гр. о. като е приела, че уточненията са извършени в рамките на заявените в исковата молба твърдения, поради което не могат да бъдат квалифицирани като обстоятелствена част по нови искове.

Предвид горното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението в обжалваната част, съобразно оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд се произнесе по правния спор между страните.

Съгласно разпоредбата на [чл. 45, ал. 1 от ЗЗД](#), всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, предвид което елементите на фактическия състав на деликтната отговорност включват противоправно поведение, настъпването на вреди, причинна връзка между тях и вина у причинителя, която се предполага до доказване на противното.

От фактическа страна по делото се установява, че с влязло в сила протоколно определение от 20.01.2020г. по НОХД №939/ 2019 по описа на АРС, четвърти н.с., е одобрено споразумение по силата на което ответникът К. К. е признат за виновен в това, че в периода 16.01.2019г. до 06.06.2019г. в гр.*****, в условията на продължавано престъпление е извършил три деяния, нарушавайки Заповед за защита от домашно насилие от 24.08.2018 г., издадена въз основа Решение № 384/24.08.2018 г. постановено по гр.дело №

1140/2018 г. по описа на РС *****, с която заповед на ответника е забранено да приближава: ищцата, жилището ѝ, местата за социални контакти и отдих на същата. Неизпълнението от ответника се изразява в това, че на 16.01.2019г е приближил пострадалата ищца и е отправил обиди; на 11.02.2019г. е приближил пострадалата ищца в двора на къщата ѝ, отправил ѝ обиди и удари, в резултат на което и причинил лека телесна повреда, изразяваща се в болки и страдания без разстройство на здравето и на 06.06.2019 г. се приближил до пострадалата ищца на стълбището на къщата, в която живеела последната и и отправил обиди, които три деяния осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление по чл.296 ал.1 вр.чл.26 от НК.

Според [чл. 383, ал. 1 от НПК](#), одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда, а съгласно [чл. 300 от ГПК](#) и [чл. 413, ал. 2](#) и [ал. 3 от НПК](#), вр. [чл. 78а от НК](#), влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Според възприетото в отменителното Решение № 50008 от 01.02.2023 г. по гр.д.№ 1745 от 2022 г. по описа на ВКС, I гр.о. в разглежданото споразумение по НОХД №939/2019г. се съдържа признание от ответника на конкретните действия, с които заповедта за защита от домашно насилие е била нарушена от К. П. К., поради което същото следва да бъде взето предвид и преценено наред с останалите събрани по делото писмени и гласни доказателства, вкл. като признание за осъществяването на посочените в него факти и обстоятелства. В аспекта на изложеното се налага извод, че е налице признание от страна на К. П. К., съдържащо се в споразумението, по отношение на следните факти: че на 16.01.2019г. е приближил пострадалата ищца П. Т. К. и е отправил обиди; на 11.02.2019г. е приближил пострадалата ищца П. Т. К. в двора на къщата ѝ, отправил обиди и удари, в резултат на което ѝ причинил лека телесна повреда, изразяваща се в болки и страдания без разстройство на здравето и на 06.06.2019г. се приближил до пострадалата ищца П. Т. К. на стълбището на къщата, в която живеела последната и ѝ отправил обиди.

В първоинстанционното производство е прието заключение на СМЕ, изготвено от вещото лице д-р Т. Д., от което се установява, че при инцидента

на 11.02.2019г. на ищцата П. Т. К. е причинен травматичен оток на дясната ръка, който е в пряка причинна връзка с инцидента. Травматичните увреждания са причинени от удар със сравнително малка кинетична енергия, проявен е слабо изразен травматичен оток, без видими изменения на цвета на кожата.

Представено е и писмено доказателство за проведена кардиологична консултация от ищцата на 22.03.2019 г., която е установила от 1 месец лабилно състояние на стойността на АН до 200 мм за систолно кръвно налягане, на фона на обичайната терапия. Приложен е амбулаторен лист за преглед на ищцата от 12.02.2020 г. за оплаквания от болка в кръста, общо неспокойствие и нарушен сън.

В първоинстанционното производство са били разпитани като свидетели М. Д. К. /син на ищцата/ и П. Д. П. / дъщеря на ищцата/, които в хода на процеса са били конституирани по реда на чл. 227 ГПК на мястото на П. Т. К., починала на 28.08.2021г.

С отменителното Решение № 50046/10.05.2023 г. постановено по гр.дело № 2801/2022 г. по описа на ВКС, I гр.отд., е прието, че лица, които са конституирани като страни в производството по делото, не могат да бъдат разпитвани като свидетели, а в хипотеза, при която са конституирани на мястото на страна в производството по реда на чл. 227 ГПК след като вече са били разпитани като свидетели, техните показания съдът не може да вземе предвид като годно доказателство при постановяване на решението си. ВКС е указал, че въззивният съд следва да даде указания на конституираните по реда на чл. 227 ГПК лица, че следва да представят други доказателства за установяване на фактите и обстоятелствата, за които са били разпитани като свидетели в първоинстанционното производство.

В изпълнение на указанията на касационната инстанция, настоящият въззивен съд даде указания на въззиваемите М. Д. К. и П. Д. П., че следва да представят други доказателства за установяване на фактите и обстоятелствата, за които са били разпитани като свидетели в първоинстанционното производство.

По почин на въззиваемите М. Д. К. и П. Д. П., при повторното въззивно разглеждане на делото бяха събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите С. М. Д. /дъщеря на М. К./ и Е. И. Д. /без родство със страните/.

От показанията на св. С. Д. се установява вида и интензитета на претърпените от ищцата болки и страдания от всяко едно от деянията на отделните дати. Свидетелката сочи, че след деянието на 16.01.2019г., ищцата, която е и нейна баба, е плачела, не можела да се успокои, вдигнала високо кръвно налягане и кръвната ѝ захар скочила, поради което трябвало да се повишат единиците на *****, който приема, както и да приема по-силни лекарства за кръвното. Дълго време след това баба ѝ чувствала безпокойна, плачела и я успокоявали. Това наложило постоянно да посещават ищцата, която била и обслужвана от лелята ѝ и нейната дъщеря. Звъняла на приятелките си, за да я вземат от къщи, за да излезе и да си купи хляб. Многократно изпитвала страх да излезе и се е налагало да ѝ купуват хляб и да ѝ го носят. След инцидента баба ѝ не била спокойна. Не можела да спи, изпитвала безпокойство, не се чувствала сигурна в собствения си дом не се чувстваше сигурна. Мислела, че ако това се случи още веднъж може да е фатално. Ищцата започнала носи видеорегистратор на врата си, който ѝ е бил купен, за да чувства по-спокойна, че няма да бъде нападната. Не се успокоила лесно след първия инцидент, това продължило около месец. Накрая придобила смелост след обаждане от тяхна страна, че може да излезе, че може да се справи, че има видеорегистратор. Постоянно си носела диктофона на телефона, за да записва, ако случайно нещо стане. Свидетелката сочи, че тъкмо ищцата придобила смелост да преминава през етажите, без да се ослушва, без да се показва през вратата и да слухти той да не е там, да не би да я причаква, на 11.02. 2019г., ответникът отново я нападнал в двора на къщата, в която живеят. След деянието на посочената дата, отново кръвното на ищцата било високо и кръвната захар била скочила от притеснение. Ищцата имала видим отток на мястото, където е била ударена. Няколко дни по-късно започнало да посинява и отнело дълго време, за да премине синината. Ищцата имала болка в областта на удареното, на следващия ден споделила на свидетелката, че не е можела да спи, че много я е боляло. Дълго време били ограничени движенията ѝ с тази ръка, защото не можела да я вдига от болката и оттока, не можела да върши къщни работи и имала постоянна нужда от помощ за това. Ищцата трудно се възстановила от рутината, която се била превърнала през последния месец като ходили да я успокояват, което този път се случило по-трудно. Ищцата постоянно казвала, че не чувства сигурна, че следващия път ще е фатално. Спряла да излиза.

Трябвало постоянно да бъде обгрижвана и някой да бъде с нея, за да се чувства сигурна, но понякога и това не помагала. Много дълго време, след инцидента ищцата плачела, била безпокойна, постоянно се чувствала несигурна. Седмица след инцидента се наложило да посети кардиолог, защото изпитвала тежест в гърдите, не може да диша и изпитвала изтръпване в лявата ръка. Кардиологът казал, че ищцата страда от дълго недоспиване, тъй като вече не можеше да спи. Увеличи единиците на *****, защото отново беше вдигнала кръвната захар, както и дозите за лекарствата за кръвно, защото по-често започна да вдига кръвно. Започнала да пие по-силни сънотворни, заспивала чак сутринта от изтощение, от умора и от плач. Изпитвала страх за живота си, постоянно чувствала безнадеждност, казвала, че това е фатално и че никой не може спре ответника. Свидетелства, че след деянието на 06.06.2019г. ищцата постоянно се е страхувала да излезе. Преди да излезе се ослушвала дали ответникът не я чака. От страх променила цялото си ежедневие, започнала да излиза по-рано, винаги се придържала към парапета, за да може, ако ответникът изскочи и случайно я бутне или от уплаха, тя да не падне да се търкулни, защото се притеснявала, че на нейните години това би било фатално. На 06.06.2019г. ищцата била изпаднала в още по-голяма безнадеждност, била изплашена, не можела да спре да плаче, не може да се успокои. Постоянно повтаряла, че ответникът не можел да бъде спрял. Чувствала срам от съседи и от родини за това, че е жертва на побой. Изпитвала срам от роднините си. След този случай се затворила за постоянно в дома си. Било много по-трудно да я накарат дори да излезе. След всеки случай лекарствата ѝ се усилвали, защото тя постоянно изпитвала безпокойство. Всеки ден по няколко пъти звъняла, за да плаче по телефона. Повишили ѝ се лекарствата.

В показанията си св. Е. И. Д., която е съсед на ищцата, тъй като дворовете на къщите им граничат, сочи, че знае за упражнено насилие от К. върху П. по информация на последната. Свидетелката сочи, че много пъти когато се е прибираща, ищцата е ходила на болницата. Плачела и я е било страх да се прибере. Придружавала П. до нейния етаж, защото се е страхувала да се прибере сама и плачела много. Ищцата носила на врата си камера, която синът ѝ е купил, за да снима, когато К. я напада. Ищцата се страхувала много и я е било срам. Плачела и казвала, че взима лекарства. И след ограничителната заповед, ответникът продължил. Свидетелката чувала от

терасата си от задните дворове, че ответникът обижда ищцата и я псува, тъй като задната ѝ тераса и заден двор граничат с този на ищцата. Ищцата имала куче и когато искала да излезе да го разходи кучето, ответникът я приближавал, и свидетелката го е чувала да псува ищцата на майка. От задната тераса се чувало високо. Ищцата чувствала много болка и много била наранена. Живеела в постоянен стрес. П. била много благородна. Показала на свидетелката крака си и казала, че ответникът я е ритал.

Настоящият въззивен състав кредитира показанията на свидетелите като преки, логични и последователни досежно вида, интензитета и продължителността на болките и страдания на ищцата от процесните деяния. По отношение свидетелските показания на св. С. Д. следва да се добави, че макар да е дъщеря на въззиваемия М. Д. К., нейните показания досежно търпените болки и страдания от ищцата от деянията са преки и непосредствени, не се разколебават от останалите доказателства, а напротив се подкрепят от показанията на св. Д., която е без родствена връзка със страните, поради което следва да бъдат зачетени.

С оглед на събраните по делото писмени и гласни доказателства, при зачитане обвързващото действие на споразумението по НОХД №939/ 2019 г. по описа на АРС, четвърти н.с. и обективизираното в него признанието на ответника, настоящата инстанция намира, че са налице всички елементи от фактическия състав на [чл. 45, ал. 1 от ЗЗД](#) - налице е противоправно деяние на всяка от процесните дати и претърпени от ищцата вреди, причинна връзка между тях и вина на ответника.

При определяне размера на дължимото заместващо обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди е приложима разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и заложеният в нея принцип на справедливост, който не е абстрактен, а се извежда от конкретните обстоятелства, характера и начина на извършването на увреждането, причинените болки и страдания, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Според задължителната и константна практика на ВКС - т. 4 на ППВС № 4/1968 г., размера на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие, което налага съдът да съобрази всички доказателства

от значение за реално претърпените от увреденото лице морални вреди /болки и страдания/. Въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки, страдания и психическо напрежение и паричната престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за тези увреждания, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливия размер на това обезщетение, което има компенсаторен характер.

Настоящият съдебен състав, при съвкупната преценка на събраните доказателства, намира, че всяко от извършените деяние е довело до емоционални, психически и физически болки и страдания у ищцата, изразяващи се с притеснение, безпокойство, потиснатост, несигурност, нервност, безсъние, принудителна самоизолация, неудобство и срам от околните, вдигане на високо кръвно налягане и кръвна захар, довело до увеличен прием на лекарствата ѝ, както и до необходимост от емоционална подкрепа и помощ в ежедневието за излизане от дома ѝ и пазаруване на стоки от първа необходимост като храна и лекарства, за период от поне един месец. Същевременно се цени по -високият интензитет на претърпените болки и страдания от нанесената на 11.02.2019 г. в гр. *****, лека телесна повреда: „*****“, довело до затрудняване на движението на горния десен крайник, нужда от лечение и помощ в ежедневието. С оглед на установените по делото болки и страдания, продължителността и интензитета им, както към момента на причиняването им от страна на ответника, така и след това в оздравителния им процес, предвид напредналата възраст на ищцата и обществено - икономическите условия в страна, съдът намира, че за обезвреда на претърпените неимуществени вреди от деянията на 16.01.2019г. и на 06.06.2019г. следва да се присъди обезщетение от 1000 лева, а за тези от деянието на 11.02.2019 г. обезщетение в размер на 3 000 лева.

По отношение възражението за съпричиняване: Съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Според трайната и непротиворечива съдебна практика на ВС и на ВКС съпричиняването има обективен характер и принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяването на деликта и за настъпването на вредите или е улеснил механизма на увреждането,

предизвиквайки по този начин и самите вреди, независимо дали е действал или бездействал виновно. По почин на ответника в първата инстанция са разпитани свидетелите К. Л. Д. и С. Н. С. /внучка ответника/, които удостоверяват данни за влошени отношения между ищцата и ответника, но не и действие или бездействие от страна на ищцата, което да е в причинно-следствена връзка с всяко от процесните деяния на ответника.

В аспекта на изложеното настоящият въззивен състав намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно в обжалваната част, поради което следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба да се остави без уважение.

С оглед изхода на правния спор в тежест на въззивника са направените от въззиваемите разноси: по в. гр. д. № 3203/21 г. на ПдОС всеки от въззиваемите е направил разноси в размер на 500 лева за платено адвокатско възнаграждение; по гр. д. № 2801/22 г. на ВКС са направени разноси за платено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева от М. Д. К.; по в. гр. д. № 1304/23 г. на ПдОС са направени разноси за платено адвокатско възнаграждение в размер на 850 лева от М. Д. К. и в размер на 800 лева от П. Д. П..

Мотивиран от гореизложеното, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260229 от 16.06.2021г. постановено по гр.д.№444/2020г. по описа на АРС, втори гр.с., **в обжалваната му част.**

В необжалваната част първоинстанционното решение е влязло в сила.

ОСЪЖДА М. К. С. с ЕГН ***** от гр.*****, ул.“*****, да заплати на П. Д. П. с ЕГН ***** от гр.*****, ул.“*****, сумата в общ размер на 1 300 лева - разноси за адвокатско възнаграждение по в. гр. д. № 3203/21 г. и по в. гр. д. № 1304/23 г. по описа на ПдОС.

ОСЪЖДА М. К. С. с ЕГН ***** от гр.*****, ул.“*****, да заплати на М. Д. К. с ЕГН ***** от с.*****, сумата в общ размер на 2 150 лева - разноси за адвокатско възнаграждение по в. гр. д. № 3203/21 г. и по в. гр. д. № 1304/23 г. по описа на ПдОС, и по гр. д. № 2801/22 г. по описа на ВКС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на основанията по чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____